ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Απέναντι στην πολιτική του μαύρου μετώπου και τη διαχείρισή της

του **Γιάννη Ελαφρού**

Εικόνα μιας απέραντης σαπίλας αναδεικνύει το αστικό πολιτικό σκηνικό, και ειδικά το μνημονιακό κυβερνητικό στρατόπεδο, που δείχνει να βουλιάζει μέσα στην καταισχύνη, τις εξαγορές, τους εκβιασμούς και την ανεξέλεγκτη διασπορά φόβου. Αυτή είναι η παρτίδα, συγνώμη πατρίδα, που θέλουν να σώσουν. Γι' αυτό δεν μπορεί να αποκλειστεί καμία κίνηση μέχρι την τρίτη εκλογή, από εκβιαστικές προτάσεις συναίνεσης μέχρι την πιο ακραία εκφοβιστική προβοκάτσια και το συνδυασμό τους.

Όλοι αυτοί θέλουν το λαό στον καναπέ να παρακολουθεί από την τηλεόραση το πολιτικό παιχνίδι και να ακουμπά το μέλλον του στην κάλπη του ενός ή του άλλου διαχειριστή. Είναι γι' αυτό τόσο ζωτικά αναγκαίο να βγει το εργατικό και λαϊκό κίνημα στο προσκήνιο, στους δρόμους του αγώνα, με τα δικά τους συνθήματα και αιτήματα. Γι' αυτό έχει μεγάλη σημασία, για το σήμερα και το αύριο, ο συντονισμός αγώνα σωματείων και η κινηματική παρουσία έξω από τη Βουλή, αλλά και το κοινό κάλεσμα ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΕΕΚ, ΟΚΔΕ και Πρωτοβουλίας για μια Αριστερή Μετωπική Συμπόρευση για κινητοποίηση με στόχο να «ανατρέψουμε αυτή την πολιτική, να συντρίψουμε τη μνημονιακή συγκυβέρνηση και τα βάρβαρα μέτρα που ετοιμάζουν. Να ανοίξουμε έναν άλλο δρόμο στην ελληνική κοινωνία που θα βάζει μπροστά τα συμφέροντα της εργαζόμενης πλειοψηφίας έξω από τη φυλακή των Μνημονίων, του χρέους, του ευρώ και της ΕΕ, της επιτροπείας, της εκμετάλλευσης, του αυταρχισμού της κυβέρνησης και του κράτους έκτακτης ανάγκης».

Όταν ο Αλ. Τσίπρας δηλώνει προχθές στη συνέντευξή του στο Ρόιτερς πως είναι δεσμευμένος στην παραμονή της Ελλάδας στο ευρώ, αναδεικνύεται πιο επιτακτική από ποτέ στη στροφή των εξελίξεων η ανάγκη μιας Αριστεράς που δεν θα είναι δεσμευμένη στα μεγάλα συμφέροντα και την ΕΕ. Μιας άλλης Αριστεράς, πέρα από την περιχαράκωση και την πυροσβεστική τελικά πολιτική του ΚΚΕ, δεσμευμένης μέχρι τέλους με τα εργατικά, λαϊκά και νεολαιΐστικα συμφέροντα, ανάγκες, όνειρα κι ελπίδες, μιας Αριστεράς που ξέρει να λέει το μεγάλο «όχι» στην υποταγή, στη συναίνεση, στην ενσωμάτωση, αλλά ξέρει να λέει και το μεγάλο «ναι» στην κοινή δράση, στην πολιτική συνεργασία, στη συσπείρωση δυνάμεων, στο μέτωπο.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αυτό το πρωτότυπο και μαχητικό μέτωπο της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής και σύγχρονα κομμουνιστικής Αριστεράς, πρωταγωνιστεί (με όλες του τις αντιφάσεις) σε αυτή την υπόθεση, με τη δική της ανάπτυξη και αναβάθμιση, με την επιδίωξη

του αντικαπιταλιστικού και ανατρεπτικού πόλου της Αριστεράς και με την άμεση πρόταση για πολιτική συνεργασία των δυνάμεων της ευρύτερης αντικαπιταλιστικής, αντιιμπεριαλιστικής και ανατρεπτικής Αριστεράς.

Ορισμένες σκέψεις γι' αυτή την πρωτοβουλία: Πρώτον, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ κινήθηκε και θα κινηθεί με αρχές, στη βάση του αναγκαίου πολιτικού περιεχομένου. Δεν διαλέγει την πολιτική της ανάλογα με το σύμμαχο, ανάλογα με ποιον «γουστάρει» και ποιον «απορρίπτει» εκ των προτέρων. Επέμεινε στο αναγκαίο πλαίσιο και γι' αυτό κατηγορήθηκε ως «σεχταριστική», ενώ δέχεται βολές για «οπορτουνισμό» εκ Περισσού. Κι όμως, το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι η μεγάλη της δύναμη. Επιβεβαιώνεται από τις εξελίξεις που καταρρίπτουν τόσο τα γαλαζοπράσινα όσο και τα ροζ σακσές στόρι, ενώ οι πολιτικές του αιχμές αναγνωρίζονται σήμερα από ευρύτερες αριστερές δυνάμεις. Πάνω σε αυτές, πάνω στο αναγκαίο πολιτικό πλαίσιο προχωρούμε σε συσπείρωση δυνάμεων.

Δεύτερον, οποιαδήποτε ενωτική πρόταση απαιτεί ισχυρή και αναβαθμισμένη ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Ισχυρός όμως είναι αυτός που ενώνει κι όχι αυτός που κλείνεται στο καβούκι του, μπροστά στις διαφορετικές θέσεις και επιδιώξεις που έχουν οι άλλες δυνάμεις. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ήρθε για να κάνει ανταρσία προς όφελος της εργατικής τάξης και του λαού και όχι να αναπαράγει λογικές καθηλωτικές. Και γι' αυτό δεν πάνε μακριά και αντιλήψεις και πρακτικές που στο όνομα ενός ευρύτερου μετώπου υποβάθμιζαν τη δυνατότητα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, την κατακερματίζουν σήμερα πατώντας σε δύο βάρκες, πολιτικά και οργανωτικά.

Τρίτον, οι δυνάμεις που απευθύνεται η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι οι δυνάμεις με τις οποίες έχουμε δώσει μάχες μαζί. Γνωριζόμαστε, ξέρουμε τις διαφορές μας, αλλά ιεραρχούμε την καυτή αναγκαιότητα για συσπείρωση, την πολιτική συνεργασία πάνω στο αναγκαίο πολιτικό πλαίσιο, για να υπάρξει το αντίπαλο δέος στην πολιτική του μαύρου μετώπου και στη διαχείρισή της. Ο διάλογος, ακόμα και η συναγωνιστική κριτική και αντιπαράθεση των διαφορετικών απόψεων, θα συνεχιστεί. Αλλά μπορεί να γίνει πολύ πιο δημιουργικός, πιο γόνιμος και προωθητικός για όλη την ανατρεπτική και επαναστατική Αριστερά και το κίνημα εάν γίνει πάνω στο έδαφος των κοινών αγώνων, της ανασυγκρότησης του κινήματος, της αναγέννησης της ελπίδας και της κατάκτησης μιας νέας αυτοπεποίθησης. Σε αυτά συμβάλλει η συνεργασία δυνάμεων, ειδικά όταν γίνεται με σαφήνεια κοινού πολιτικού πλαισίου, ειλικρίνεια, ισοτιμία, αποδοχή των διαφορετικών προσεγγίσεων και της δυνατότητας να εκφράζονται.

Τέταρτον, υπάρχει όντως επείγων χαρακτήρας στην πρόταση και διαπλέκεται και με τις εκλογές. Κι αυτό καμιά φορά μπερδεύει, κάνοντας μια πρόταση ουσίας να φαίνεται

ευκαιριακή. Κι όμως, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, από τη 2η Συνδιάσκεψή της, έχει αναδείξει την επιδίωξη για τον πόλο της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και των δυνάμεων της ανατροπής. Άνοιξε τη διαδικασία της μετωπικής συμπόρευσης κι επανέρχεται σήμερα, με ωριμότητα, επιμονή και προοπτική, με την πρόταση της πολιτικής συνεργασίας. Άρα κανείς δεν μπορεί να μιλήσει για «προεκλογικό κόλπο». Ο επείγων χαρακτήρας προκύπτει από την καμπή των εξελίξεων στην οποία βρισκόμαστε, που θα φέρει το λαό μας μπροστά σε νέες καταστάσεις (ότι κι αν γίνει στις 29 Δεκέμβρη), με εξαιρετικά μεγάλη ανάγκη να παραταχθεί μια άλλη Αριστερά. Όσο για τις εκλογές, είναι μια πολιτική μάχη σε δυσμενές πεδίο, όπου όμως πρέπει να δοθεί από τις δυνάμεις της ανατρεπτικής Αριστεράς και να γίνει πεδίο μιας πρώτης δοκιμασίας, ώσμωσης και συσπείρωσης.

Πηγή:prin